

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219010351
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kohutová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7219010351.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kohutovej a sudcov JUDr. Mareka Dudíka a JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. mája 2020 v trestnej veci obžalovaného P. T., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 30. 1. 2020, sp. zn. 3T/20/2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného P. T..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 30. 1. 2020, sp. zn. 3T/20/2019 bol obžalovaný P. T. uznaný vinným prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe že,

v W. na ulici H. č. X na prízemí domu dňa 26.11.2018 v čase okolo 00.20 hod. sa slovné vyhrážal poškodenej J. W. a poškodenému L. W., a to tým spôsobom, že ich chytil nič netušiacich odzadu za krk a vulgárne im vynadal ohľadom ich psov a povedal im, či si spomínajú na prípad z Bratislavy, kde nejakí mladí ľudia provokovali iného a ten ich následne zastrelil, že môže ísť do hrobu a poberie ich so sebou, čím svojím konaním u nich vzbudil obavu o život a zdravie.

Bol mu za to uložený podľa § 360 ods. 1, § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd výkon trestu podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný P. T.. V písomných dôvodoch v podstate uviedol, že poškodená bola ním v priebehu dvoch rokov opakovane upovedomená, že robí niečo zlé a porušuje domový poriadok. Tieto upozornenia ignorovala a dokonca aj po príchode policajnej hliadky dvere bytu neotvárala. Svojím správaním eskalovala napätie. Pokiaľ ide o výpoveď poškodenej J. W. na polícii, tak uvádzala klamstvá a snažila sa situáciu opísať tak, aby ho poškodila. Polícia jeho výsluch vykonávala neprímeraným spôsobom, vyvíjali naňho nátlak, aby súhlasil s tým, čo uviedla poškodená. Ďalej spochybňuje výpoveď svedka L. W., lebo tento býval v jednom byte s poškodenou J. W.Č., pracovali na jednom pracovisku a on sám sa taktiež zúčastňoval na žúrkach, ktoré robili v byte. Rovnako výpoveď svedka T. O. považuje za tendenčnú, pričom jeho výpoveď mala slúžiť ako pomsta voči jeho osobe, keďže v ten istý deň asi hodinu a pol predtým, než došlo k incidentu s poškodenou J. W., bol ako mestský policajt na zásahu, pričom jeho správanie nebolo profesionálne, takže mu povedal, že sa bude na neho sťažovať. Ďalej obžalovaný poukazuje na tú skutočnosť, že žiadal prvostupňový súd, aby preveril, či poškodená J. W. nemala kontakty na polícii, pretože, keď prišla hliadka polície, tak zhasli svetlo, vypli hudbu a boli ticho. Taktiež žiadal, aby súd nariadil u poškodenej J. W. toxikologické vyšetrenie, pretože má za to, že ako sa správala, takto môže konať iba človek pod

vplyvom drog, a napokon žiadal prvostupňový súd o preverenie údajov, ktoré naznačovali, že poškodená J. W. bola vyhodnená z viacerých podnájmov, čo by ukázalo, že mala neustále problémy s morálkou.

Obžalovaný P. T. konštatoval v podanom odvolaní, že ak by kompetentné orgány venovali náležitú pozornosť jeho oznámeniam, má za to, že sa dalo všetkému predísť. To, čo povedal o Bratislave, malo slúžiť ako príklad. V žiadnom prípade sa nikomu nechcel vyhrážať. Nemôže sa stotožniť s tým, že človek, ktorý robí iným zle, má ešte právo podávať trestné oznámenie.

Z týchto dôvodov žiadal preskúmať napadnutý rozsudok odvolacím súdom.

Krajský súd na základe takto podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie obžalovaného P. T. nie je dôvodné.

Výrok o vine obžalovaného P. T. uvedený v napadnutom rozsudku je založený na presvedčivých dôkazoch vykonaných v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, a teda zákonným spôsobom na hlavných pojednaniach prvostupňového súdu, ktoré bez akýchkoľvek pochybností vylučujú inú alternatívu skutkového deja, než aký bol na základe týchto dôkazov ustálený v rozsudku okresného súdu.

Keďže prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane ale komplexne, a preto nie je účelom v tomto rozhodnutí znovu podrobne opakovať a rozoberať dôkazy, na ktoré vo svojom rozhodnutí už poukázal okresný súd.

Na druhej strane ale, vzhľadom na uplatnené námietky obžalovaným P. T. v ním podanom odvolaní, je potrebné odpovedať na tie jeho argumenty, ktoré sú pre rozhodnutie rozhodujúce.

Obžalovaný P. T. v podanom odvolaní v podstate len opakuje obhajobu uplatnenú na hlavnom pojednávaní, s ktorou sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal. Okresný súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia venoval náležitú pozornosť výpovedi obžalovaného P. T., v ktorej opísal zo svojho pohľadu priebeh skutkového deja.

Obžalovaný P. T. spochybňuje vierohodnosť a pravdivosť výpovede svedkyne J. W., svedka L. W. a tiež svedka T. O.. V nadväznosti na uvedené krajský súd poukazuje najmä na tieto skutočnosti:

Poškodená J. W. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu veľmi podrobne, jasne, zrozumiteľne ale aj presvedčivo popísala spáchanie skutku obžalovaným P. T.. Konkretizovala jeho správanie a konanie voči jej osobe, ako aj voči osobe L. W. v kritickom čase tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. Svedkyňa J. W. vo svojej výpovedi logicky a vierohodne vysvetlila, že v dôsledku konania obžalovaného boli s L. W. v šoku, na prejav obžalovaného P. T. slovné vôbec nereagovali, boli ticho, pretože mali strach z obžalovaného. Hneď, ako ich obžalovaný P. T. pustil zo zovretia a odišiel z miesta, išli prípad nahlásiť polícii. Nasledujúce dva dni ich domov z práce v nočných hodinách doprevádzala hliadka polície, pretože sa báli chodiť domov. Svedkyňa ďalej uviedla, že aj neskôr mala strach z obžalovaného P. T., čakala, kedy obžalovaný v noci „nabehne“ a kvôli obžalovanému sa vlastne potom aj dňa 30. 1. 2019 z bytu odsťahovala.

V nadväznosti na vyššie uvedené treba poukázať na tú skutočnosť, že výpoveď svedkyne J. W. korešponduje s výpoveďou svedka L. W., pokiaľ ide o popis skutkového deja, ku ktorému došlo v kritickom čase. Z výpovede svedka L. W. rovnako vyplýva tá podstatná a rozhodujúca skutočnosť, že ihneď potom, ako ich obžalovaný P. T. pustil, išli kvôli strachu z konania obžalovaného vec nahlásiť polícii. Následne sa báli v nočných hodinách vchádzať do bytu, pretože stále očakávali, odkiaľ sa obžalovaný P. T. objaví. Prvé dni od nahlásenia veci polícii ich domov doprevádzali policajti, keďže mali obavu o svoju bezpečnosť. Pre obavy z konania obžalovaného P. T. sa napokon dňa 22. 12. 2018 z bytu odsťahoval.

Tieto argumenty svedkov J. W. a L. W. sú podľa názoru krajského súdu v celom rozsahu akceptovateľné, pretože vychádzajú z reálnej situácie v kritickom čase, o ktorej svedkovia na hlavnom pojednávaní pred súdom vierohodne a presvedčivo bez rozporov vypovedali.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že priebeh skutkového deja svedkovia J. W. a L. W. popísali pravdivo a svoje argumenty súdu aj logicky vysvetlili, a preto je možné o ich výpovede oprieť záver súdu o vine obžalovaného P. T..

Z výpovede svedka T. O., ktorú obžalovaný P. T. taktiež spochybňuje a považuje za tendenčnú, vzal súd za preukázané, že v priebehu dvoch rokov boli hliadky mestskej polície opakovane vysielané na adresu bydliska obžalovaného P. T. v W. na ulicu H. č. X, pretože tento telefonicky oznamoval na operačné stredisko, že tam dochádza k rušeniu nočného klúdu a štekaniu psov v byte pod jeho bytom. Vyslané hliadky mestskej polície však ani v jednom prípade nezistili, aby niekto porušoval nočný klúd. Aj dňa 25. 11. 2018 v čase o 23.39 hod. bol svedok operačným strediskom Mestskej polície v Košiciach vyslaný na ulicu H. č. X v W., kde malo dochádzať k rušeniu nočného klúdu a štekaniu psov. Po príchode k vchodovým dverám bytu, v ktorom bývali poškodení J. W. a L. W. ale štekot psov nebolo počuť. Z výpovede svedka T. O. ďalej vyplýva, že obžalovaný reagoval rozčúlene, podráždeno a vyjadroval sa, že by mohlo vzhľadom k neriešeniu jeho problémov dôjsť k takej udalosti, ako sa udiala v Devinskej Novej Vsi v prípade „Harmana“.

Svedok T. O. ďalej potvrdil, že čase, keď riešili vec s obžalovaným z vedľajšieho bytu vyšiel muž, ktorého sa opýtali, či počuje z predmetného bytu štekot psov alebo iné rušivé momenty. Dostali negatívnu odpoveď s dovetkom, že on počuje len hluk obžalovaného.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd má za to, že tvrdenie odvolateľa, najmä jeho snaha o spochybnenie vierohodnosti výpovede svedkyne J. W. a svedka L. W. a tiež svedka T. O. je motivovaná snahou vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za spáchanie žalovaného skutku. Súd nezistil u svedka T. O. dôvod na spochybnenie pravdivosti a vierohodnosti jeho tvrdení. Svedok vypovedal presvedčivo a s istotou popisoval situáciu, ku ktorej došlo dňa 25. 11. 2018 v W. na ulici H. č. X po tom, čo došli na základe nahlásenia obžalovaným P. T. na uvedené miesto.

Krajský súd nezistil pochybenie prvostupňového súdu, ani pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného P. T. ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Výsledky vykonaného dokazovania, na ktoré bolo v tomto rozhodnutí a rovnako aj v napadnutom rozsudku prvostupňového súdu poukázané, svedčia pre jednoznačný a nespochybniteľný záver, že obžalovaný P. T. sa vyhrážal svedkom J. W. a L. W. v kritickom čase smrťou a zároveň ich chytil v nočných hodinách odzadu za krk, silno držal a pred uvoľnením zo zovretia poškodenými mykol. Tieto okolnosti, podľa názoru krajského súdu, odôvodňujú záver, že vyhrážanie obžalovaného bolo spôsobilé u poškodených vzbudiť dôvodnú obavu, tak ako o nej vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní pred súdom vypovedali. Niet žiadnych pochybností o tom, že výhrážny prejav bol obžalovaným P. T. prednesený takým spôsobom a za takých okolností, že bol spôsobilý vyvolať dôvodnú obavu o život poškodených.

Vo vzťahu k výroku o treste u obžalovaného P. T. odvolací súd zistil, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov je zákonný a spravodlivý tak z hľadiska spôsobu spáchania prečinu, jeho následkov, zavinenia, okolností prípadu, ako aj osoby obžalovaného a možnosti nápravy, pričom tieto skutočnosti sú v písomných dôvodoch prvostupňového rozsudku jasne a zrozumiteľne uvedené.

Rovnako osoba obžalovaného P. T. je v napadnutom rozsudku hodnotená plne v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania, preto aj v tejto súvislosti odvolací súd len poukazuje na príslušnú časť dôvodov napadnutého rozsudku, ktoré si ako vecne správne osvojuje.

S prihliadnutím na tieto skutočnosti uložený trest obžalovanému P. T. prvostupňovým súdom zodpovedá zákonu tak z hľadiska individuálnej, ako i generálnej prevencie a zohľadňuje všetky zákonné kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu, ako aj jeho výmery uvedené v § 34 ods. 4 Tr. zák.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že pokiaľ obžalovaný P. T. v podanom odvolaní spochybňoval správnosť postupu prvostupňového súdu, ktorý odmietol vykonať ním navrhované dôkazy, konkretizované v

podanom odvolaní, odvolací súd považuje za potrebné dodať, že je výsostným právom súdu zväziť, akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinností podľa § 2 ods. 12 Tr. por., a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR nepatrí právo strany konania na rozhodnutie v súlade s jej právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy strany v trestnom konaní (napr. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

Na základe vyššie uvedených skutočností preto krajský súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu je vecne správny a spravodlivý vo všetkých jeho výrokoch, zodpovedá vykonanému dokazovaniu a zo zisteného skutkového stavu vyplýva jednoznačný záver nevzbudzujúci dôvodné pochybnosti, že žalovaný skutok spáchal odvolateľ zisteným spôsobom i z preukázaného motívu, a preto postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného P. T. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.